

လှိုင်စာပေ

အမေရိကန်

မဟူရာမျက်လုံး
အဖြူရောင်အရွယ်

ဆု : ချစ် + ဝတ္ထု + စာ

အပြုံးနှင့် အမုန်း
အခန်း (၁)

လေယာဉ်သည် အောက်ဘက်သို့ ထိုးဆင်းလိုက်သည် ။
တိမ်လွှာငွမ်းစိုင့်များကို ထိုးဖောက်ကျော်ဖြတ်၍ ရှေ့သို့ ပြင်ညီဦးတည်၍
ပျံသန်းနေသည် ။ အောက်ဘက်တွင် လွင်ပြင်ကြီးအတွင်း၌ ကျောက်
တောင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ကြည့်၍ မငြီးလှ။ အချို့ကျောက်
ထောင်ထိပ်တွင် စေတီများ တည်ထားပုံမှာ လှပသပ္ပာယ်လှသည် ။

တောင်ကွဲစေတီကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းကို တစ်ပတ်ခန့်ပျံ
ဝဲရင်း လေယာဉ်သည် လေဆိပ်သို့ ထိုးဆိုက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ။

ကြိုဆိုသူကင်းမဲ့နေသည့် အဖြစ်က လူစိမ်းဖြစ်သော သူ့အတွက် မ
ထောင်းသာပေ။ လေဆိပ်ခရီးသည် အဆောက်အအုံအတွင်း ဝေ့ဝဲကြည့်
ရှုရင်းက သယ်ယူလာသော ပစ္စည်းများကို ရွေးယူရန်
ပါဆယ်ပစ္စည်းများ ရွေးရမည့်နေရာအား စုံစမ်းလိုက်သည် ။

"ခင်ဗျား လူစိမ်းထင်တယ်။ ဒီလေဆိပ်မှာ ခရီးသည် တွေက ပစ္စည်း
ကို လှည်းပေါ်ကချတာနဲ့ တစ်ပါတည်း ရွေးယူတာ ဟောဟိုနားမှာ ပစ္စ
ည်းလှည်း ရပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျား သွားရွေးပေတော့"

မြို့ခံတစ်ဦး၏ ညွှန်ပြချက်ကို နာခံရင်း သူ ပစ္စည်းများ စုပြုံချထား
ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ပစ္စည်းရွေးရန် ဖြတ်ပိုင်းကတ်ပြားလေးကို

လေဆိပ်ဝန်ထမ်းအား ပြလိုက်ရာ မိမိပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုကိုသာ လာပေးသည်။ ။

"ရှေ့ အစ်ကို တစ်ခု ယူထားဦး၊ နောက်တစ်ခုက ရှာရဦးမယ်"

ပြောပြီး လေယာဉ်အမှုထမ်းလေးက မွေနှောက်ရှာဖွေနေသည်။ ။ ရှာသာ ရှာနေသည်။ ။ သူ့ပစ္စည်းကို ထိုအပုံတွင် မတွေ့ရသဖြင့်

"ငါ့အိတ် ဒီမှာ မတွေ့ဘူးကွ၊ မင်းတို့ အခြားလှည်းနဲ့ များ သယ်သွားသလား"

"မသယ်ဘူး အစ်ကို"

"ဒါဖြင့် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

"ဒုက္ခပါပဲ ခရီးသည် တစ်ယောက်ယောက်များ မှားယူသွားသလား သိဘူး"

"ပြဿနာပဲကွာ"

သူ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ။

အရေးကြီးပစ္စည်းနှင့် ငွေများ တော့ မပါသွား။ အဝတ်အစားနှင့် နေ့စဉ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ပါသွားသည်။ ။

"ကဲ မင်းတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမလဲ၊ ငါ့ပစ္စည်း အမြန်ဆုံးလိုချင်တယ်"

"

"ကျွန်တော် မန်နေဂျာကို သတင်းသွားပို့ပါမယ်။ ဒီဖလိုက်မှာ ဆင်းတဲ့ ခရီးသည် တွေက မြို့ခံတွေ များ ပါတယ်။ အိတ်မှားယူသွားတာလည်း မြို့ခံမို့ လက်မှတ်မပြခိုင်းဘဲ ပေးလိုက်မိတာ ဖြစ်မှာ ပါ"

"အေး ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော၊ မင်းပဲ မန်နေဂျာကို သွားပြောလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လေဆိပ်ဝင်း သစ်ပင်အောက်က ခုံတန်း
လျားကလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ထိုင်နေ့ လေးနှင့် ဗိုက်ပူပူ ပုပြတ်ပြတ်နှင့်
အတန်ငယ် နဖူးပြောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပါလာသည်။ ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အနားအရောက်တွင် လွန်စွာအားနာသော မျက်နှာ
ထားနှင့် ...

"မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ခု ကျွန်တော် လေဆိပ်ဆင်းသွားတဲ့ မြို့ခံခရီးသည်
အိမ်လိပ်စာတွေ အကုန် ရပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ တန်ဖိုးရှိတာတွေတော့ မပါပါဘူး၊ အဝတ်အစားနဲ့
အသုံးအဆောင်တွေပါပဲ။ ခင်ဗျား အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လိုက်ရှာကြည့်တာ
ပေါ့"

"အဆင်သင့်ပဲ ခင်ဗျာ၊ ဟေ့.. ကားခေါ်လေကွာ"

ဗင်အမျိုးအစားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက် လာပြီး ဝန်ထမ်းကလေးနှင့်
အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ကားမထွက်မီ မန်နေဂျာက

"တာဝန်ကြောင့် မလိုက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တပ
ည့်ကို လိပ်စာ အပြည့်အစုံ ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ပစ္စည်း ပြန်မတွေ့ရင်သာ
လူကြီးမင်းကို ဆက်သွယ်နိုင်မယ့် လိပ်စာတစ်ခုတော့
ပေးလိုက်ပါခင်ဗျာ"

ကားကလေးသည် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ

သော်လည်း မူလရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ် ပြန်လည်ရရှိရေးမှာ မူကား အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရသေး။

"ဘယ်လိုလဲဗျ မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ရပါဦးမလား"

"စိတ်မပျက်ပါနဲ့ အစ်ကို နောက်ထပ် သုံးအိမ်ကျန်ပါသေးတယ်"

"ဝိုး"

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ကားကလေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရပြန်လေသည် ။ လမ်းဘေးဝဲယာကို စက္ကူအာရုံခံစားရင်း မအီမလည်ဝေဒနာနှင့် စိတ်မောနေရလေပြီ။

အခန်း (၂)

"ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲခင်ဗျာ"

အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ကားထိုးဆိုက်လိုက်သည် နှင့် ခြံစောင့်ဟု ယူဆရသော အသက် (၅၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ဦးထွက် လာပြီး မွန်မွန်ရည်ရည် မေးလိုက်သည်။ ။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများက ကားတစ်စီးလုံးကို ခြုံငုံကြည့်ရင်း စူးစမ်းထောက်လှမ်းနေသည် ကို သူ့အတွေ့အကြုံအရ အမှတ်မထင်သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

လိုက်လာသော လေဆိပ်ဝန်ထမ်း လူငယ်ကလေးကပင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် ထိုလူကြီးက ခြံဝင်းတံခါးကို ခပ်ဟဟကလေး ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း

"ဝင်ပါကွယ် ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ပဲ ခဏရပ်ထားပါဦးကွယ် ကျုပ် အကြောင်းကြားလိုက်ပါဦးမယ်"

အေးဆေးသော်လည်း အမိန့်ဆန်သောစကားဖြင့် တားမြစ်ရင်းက ထိုလူကြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ ခြံဝန်းက အတန်ငယ် ကျယ်သည်။ ။ နေရာအနေအထားအရ ထိုမြို့၏ အစွန်ရပ်ကွက် ဆိတ်ငြိမ်နေရာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ။ နှစ်ရှည်စားပင်အချို့ကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားပြီး သစ်ခွပန်းမာလ်များ စုံလင်လှသည် ကို သူ ဂရုပြုမိသည်။ ။

သစ်ခွဲခြံကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ အနီးကပ် လေ့လာရန်အတွက် အမှတ်မထင် ဝင်သွားလိုက်သည် ။

ထိုစဉ်

"ဝေါင်း"

သူ၏ လည်မျိုနားဆီသို့ ခုန်အုပ်ဝင်လာသော မဲမဲသဏ္ဌာန်အရာအား ဘေးတိုက် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်းက အကျင့်ဖြစ်နေသော ညာဖြတ်လက် သီးသည် အလိုလိုထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

"ဘုန်းဘုန်း"

"ဂိန် ဂိန် အီ အီ အီ"

ပယ်ပယ်နယ်နယ်ထိပြီး ပစ်ကျသွားသံနှင့်အတူ တရားခံဒိုဘာမင်အမျိုးအစား ခွေးသမင်ကြီး၏ နာကျင်စွာ အော်မြည်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း...

"အမယ်လေး လုပ်ပါဦး၊ ဖရက်ကီတော့ သေပါပြီ"

သူ အသံကြားရာဆီသို့ ဆတ်ခနဲ လွှဲပြောင်းကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟင် ရှင်... ရှင်.. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာဟန်တူသော ခွေးသမင်မလေးက အပြေးကလေး ဝင်ရောက်လာရင်း ခွေးကိုလည်း ဖက် သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်ကာ မကျေမချမ်းဖြင့် အမောတကော ရန်တွေ့လိုက်သည် ။

ပစ္စည်းပျောက်နေ၍ ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အမှတ်မထင် ရန်ပြုခြင်း ခံလိုက်ရ၍ တိုနေသောစိတ်သည် ခွေးရှင်၏ အပြစ်တင်ခြင်းကိုပါ ခံလိုက်ရသဖြင့် ပြုထွက်လာသောဒေါသသည်

အပြင်သို့ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်လုဆဲဆဲ...

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ကွယ် အန်တီအပြစ်ပါ အန်တီက ငါတူအိတ်မှားပြီး ယူခဲ့မိတာကို"

အရွယ်အားဖြင့် သိပ်ကြီးလှပုံမပေါ်သေးသော နုချောသော မမအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ ချိုသာသောအသံဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်မှုကြောင့် သူ၏ ဒေါသမျက်နှာကို ပြုပြင်ရင်းက

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် လက်တုံ့ပြန်လိုက်မိတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အင်း.. ဒါပေမဲ့ ခွေးကိုတော့ တိရစ္ဆာန်ကုဆရာဝန်နဲ့ ခေါ်ပြသင့်တယ် ထင်တယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ် နောက် သက်သာသွားမှာ ပါ"

"ဘာသက်သာရမှာ လဲ မမရဲ့ ၊ ဖရက်ကီ ထတောင်မထနိုင်တော့ဘူး၊ လုပ်ပါဦး တော်တော် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ လူကြီး"

ခွေးပိုင်ရှင် မိန်းမချောလေးက မျက်ရည်ဝဲဝဲ၊ ဒေါသမဲမဲနှင့် ခပ်ကဲကဲလေး ပြောလိုက်ခြင်းကို သူ အရေးမစိုက်ဟန်နှင့် အပြုံးပိုင်ရှင် မမကိုသာ အရေးလုပ်၍

"မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော့် လက်ဆကို ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်။ အနည်းဆုံး နံရိုးတစ်ချောင်းတော့ ကျိုးသွားမယ်"

"ဟင် ဒါဆိုလုပ်ပါဦး ဖရက်ကီ"

"အီ... အီ... အီ"

ခွေးကလည်း ကဲကဲ၊ ခွေးရှင်မလေးကလည်း သဲသဲပါလား။

ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောရင်း ကြွေလုလု ပုလဲဥက

ကျော့ရွန်းမျက်တောင်ကိုခွဲတွဲကာ ကျလုလုဖြစ်နေသည့်ကြားက နာကြည်းသော အမုန်းမျက်စောင်း လက်ဆောင်တစ်ခုကို သူ့ထံ ပို့ဆက်လိုက်သည်။

"ကဲပါကွယ် အိမ်ပေါ်ကျတော့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာပေါ့။ ကဲ လာ ငါ့မောင်အိတ်ကို စစ်ဆေးပြီး ပြန်ယူသွားပေါ့ လာလိုက်ခဲ့လေ၊ ဪ.. နောက်ထပ် ခွေးတစ်ကောင်တော့ မရှိတော့ပါဘူး စိတ်ချလက်ချသာ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်.. ဟင်း... ဟင်း"

ငါ့တူဟူသော အသုံးအနှုန်းမှ ငါ့မောင်ဟု ပြောင်းလွဲခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲလိုက်ခြင်းသည် သူ၏ မမ ဟူသော အခေါ်အဝေါ်အပေါ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက်ကြောင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ဤမြို့ကို ရောက်ရှိသည့် ပထမဦးဆုံးရက်မှာ ပင် သူသည်

အပြုံးနှင့်ကြိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အမုန်းနှင့်ကြိုသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးတို့ ကို တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၃)

"ဝိုး... ဘုတ်"

ဒုက္ခပေးသော ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို တည်းခိုရိပ်သာ အိပ်ရာ ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း အပေါ်အင်္ကျီကို အလိုက်သင့်ဖြုတ်ကာ ချွတ်လိုက် ရင်း စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးရင်း ပြုံးလိုက်ရသည်။ ။ မမ ဆိုသူ၏ ဆက်သွယ်မှုဆိုင်ရာ ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သ ည်။ ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

ဒေါ်မြရည်နန္ဒာမင်းလွင်

ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်

နန္ဒာသတ္တုတူးဖော်ရေးကုမ္ပဏီလီမိတက် ဟူ၍ ။

"မမရဲ့ လိပ်စာကတ်ကလေး ယူထားပါကွယ်။ ငါ့မောင်ရဲ့ အဖိုးတန် အချိန်တချို့ကို ဖွဲ့ယူလိုက်မိတဲ့ အပြင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့မိ တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ"

"ခရီးသည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအချိန်မှာ အနားယူနေချင်တယ် ဆိုတာကို မမလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ မဆုံမိခဲ့ ပေမယ့် အခုလို အမှတ်မထင် သိကျွမ်းမိတဲ့ အတွက် မမကို မိတ်ဆွေတ ဖ်ယောက်လို သဘောထား ခင်မင်နိုင်ပါတယ်ကွယ်"

ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ပေးနိုင်သော လေယူလေသိမ်းနှင့် ချောမောခန့်
ညားသာ အပြုံးပိုင်ရှင် မမက သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ထုတ်ပေးရင်း လိပ်စာ
ကတ်ကလေးပါ ထည့်ပေးလိုက်သည် ကို သူ အလိုက်သင့်ယူရင်း

"ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမို့ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး မမ၊ ဒါပေမဲ့
အမှတ်မထင် ကိစ္စရပ်တစ်ခုက အသက်အန္တရာယ်ထိပါးစေနိုင်လို့ လက်
တုံ့ပြန်လိုက်မိတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခွေးထက်မိုက်တဲ့ လူလို့
တော့ မသတ်မှတ်စေချင်ဘူး"

"ဟင်း ... ဟင်း... မဟုတ်တာကွယ်"

မမက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ဇာခန်းစည်းနောက်ကွယ်၌ ခွေးကို တယုတယပွတ်ပေးရင်း
၊ အနာသက်သာစေရန် ချောမောနှစ်သိမ့်မှုပေးနေသော ခွေးပိုင်ရှင် မိန်း
မပျိုလေး၏ မကြားတကြား ပွစိပွစိလေသံကတော့ ခပ်တိုးတိုးပေမင့်
ကျင့်သားရနေသော သူ့နားစည်သို့ တိုးဝှေ့ရိုက်ခတ်လေသည်။ ။

"ခွေးထက်မိုက်တဲ့ လူပေါ့။ ခွေးထက် မိုက်လို့ ခွေးကို အနိုင်ကျင့် မ
ညှာမတာ သူ့ခွန်အားဗလကြီးနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာပေါ့"

"ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိတဲ့ လူ"

"တိရစ္ဆာန်ပဲဟာ လူလုပ်သမျှ ခံရမှာ ပါ။ မသကာ ခုခံရုံလောက်ဆို
တော်သေးတယ် ဖရက်ကီရယ် ခုတော့ သူ့ အားကြီးနဲ့ မညှာမတာ"

"ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ် သိလား"

ကလေးဆန်သော မိန်းမချောကလေးကို သူ ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ။
အပြုံးလှလှနှင့် မမမျက်နှာကြောင့်ပင်။

ခွေးပိုင်ရှင်မိန်းမချောကလေးက နံရိုးတစ်ချောင်းခန့်
အနည်းဆုံးကျိုးသွားမည် ဖြစ်သော သူ၏ အချစ်တော်ခွေး ဖရက်ကီအ
တွက် ကျေနပ်မည်မဟုတ်တော့ကြောင့် နှုတ်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်ရုံမက
စိတ်အားဖြင့်လည်း ကျိန်စာတိုက်နေလေရော့လားဟု တွေးကာ ပြုံးမိ
လေသည်။ ။

ဘယ်နဲ့ ခွေးရှင်မလေး၏ အမုန်းကိုမှ သူက ပြုံး၍ ကျေကျေနပ်နပ် ခံ
ယူနေချင်ရပါလိမ့်။

အခန်း (၄)

သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးဂိုက်ဖမ်း၍ ခွင့်မတောင်းဘဲ သူ့များ ခြံထဲရှိ သစ်ခွပန်းပင်တွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လိုက်ကြည့်နေသည့် ထိုလူကြီးကို တိုက်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း ရှင်စက်ဘို အမြင်ကတ်မိသည်။ ။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ သစ်ခွရုံအောက်တွင် အိပ်နေသော ဖရက်ကီက ရုတ်တရက်နိုး လာပြီး လူစိမ်းကိုတွေ့၍ အသံမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်တတ်သော သူ့မူအတိုင်း ထိုလူကြီး၏ ဂုပ်ပိုးကို ခုန်အအုပ်တွင် ရှင်စက်ဘိုတွေ့လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ကမန်းကတန်း အတင်းပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။

သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ။

မရှုမလှ ခံလိုက်ရသောဖရက်ကီကို ကြည့်ရင်း ထိုလူကြီးကို အမုန်းကြီး မုန်းမိသည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဖရက်ကီနံကြားကို သူလက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်သလို မိမိကလည်း သူ့နံကြားကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

နောက် ဧည့်ခန်းတွင် မမနန္ဒာနှင့် စကားပြောနေသည် ကို နားထောင်ရင်း စိတ်တိုနေမိသည်။ ။

"ဒီမြို့ကို အလည်သက်သက်ပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာပါ"

"ရန်ကုန်ကပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ နေတာက သထုံကပါ။ ရန်ကုန်ကို ဗဟိုပြုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တဲ့ အလုပ် လုပ်တာပါ"

ထုံးစံအတိုင်း စပ်စုနေသော မမနန္ဒာနှင့် အချီအချပြောနေသံကို နားထောင်နေမိသည်။ ။

"ကြာဦးမှာ လား"

"၂ရက်လောက်ပဲ နေပြီးရင်တော့ ခရီးထွက်ဦးမယ်"

"ဪ.. အေး.. အေးကွယ် ဒီမြို့မှာ နေတုန်းတော့ လိုအပ်တာပြောပါကွယ်၊ မမလည်း ဒီမြို့ကနေ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တာလေ။ ခု ခဏပြန်လာတုန်း ငါ့မောင်နဲ့ ဆုံရတာ။ လေဆိပ်လာကြိုတဲ့ ဦးလေးက စောစောက ငါ့မောင် ခြံမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဦးလေးပေါ့။ အဲသူက မမအိတ်တွေနားချထားတဲ့ ငါ့မောင်အိတ်ကို မှားဆွဲလာမိတာပါကွယ်"

မမနန္ဒာကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးများ ရှင်းပြနေရသေး.. ဖရက်ကီကို နံရိုးကျိုးအောင်လုပ်တဲ့ ဒင်းကို အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ လူနဲ့ များ မိတ်ဆွေအဖြစ် မခံချင်စမ်းပါနဲ့ ဟု သာ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မမနန္ဒာအပေါ် အဲဒီလောက်အထိတော့ မပြောဆိုရဲသဖြင့် နှုတ်မှ သာ မကျေမနပ် ဖရက်ကီကို တိုင်တည်၍ မကြားတကြား ရေရွတ်နေလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပါပြီ မမ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ပြီးထွက်သွားသော လူကြီးကို ကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မကျေမနပ် ထုရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိသည်။ ။

"ဪ.. ဒါနဲ့ ငါ့မောင်"

မမနန္ဒာက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသဖြင့် လှမ်းတားလိုက်သည် ။
လူကြီးက ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး မမနန္ဒာဘက်လှည့်ကာ စူးရှ
သောမျက်လုံးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်မှုပေးလိုက်သည် ။

"ငါ့မောင်ကို လမ်းမှာ တွေ့ရင် ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ရမလဲကွယ်"

မမနန္ဒာက သွယ်ဝိုက်စွာ နာမည်မေးလိုက်သည် ။ ဟုတ်သားပဲ သူ
ကိုယ်သူ ဘယ်သူပါ ဘယ်ဘာသာလို့ တစ်ခါမှ လည်း မိတ်ဆက်မပေးဘူး။
ကောက်ညှင်းက မစေး၊ ဆန်ကြမ်းက စေးရတယ်ရယ်လို့
တော်တော်မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူကြီး...။

"ထက်ရဲနိုင်လို့ နှုတ်ဆက်နိုင်ပါတယ် မမ"

အလဲ့.. နာမည်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
အညာအတာကင်းမဲ့တဲ့ ဒင်းစရိုက်ကိုက မုန်းစရာကောင်းတာဟု ရှင်စ
က်ဘိုက ပခုံးလေးတွန့်ကာ မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည် ။

"ဝူး"

မောင်းထွက်သွားသော လေဆိပ်မှ ဗင်ကားကလေးကို လိုက်ကြည့်ရ
င်း ရှင်စက်ဘို ဖရက်ကီကို သတိရ လာပြီး လည်ဆံမွေးကလေးများကို
လက်ကလေးနှင့် ညှပ်သောစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း

"အင်း.. အခုမှ သတိရတယ် ဖရက်ကီ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆ
က်ခေါ်ရဦးမှာ ပဲ ခဏနော်၊ ဖရက်ကီနာနေလား ခဏ ခဏ"

"အီ... အီ.. အီ"

နံရိုးကျိုးသွားတာဆိုတော့ ဖရက်လေးခမျာ အတော်နာရှာမှာ ။

"တောက် တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ လူကြီး၊ အကြင်နာတရား တစ်စ
က်လေးမှ မရှိဘူး"

ရှင်စက်ဘို မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်ရင်း တယ်လီဖုန်းစင်ရှိရာ
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။
